

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθ. 146 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Μάρκος Δημητρακάκης,

Διαλύεται αὐτοδικαίως ἡ ἀγοραπωλησία τοῦ ἀγοραστοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἢ μὴ πληρώσαντος ἐμπροσθέντος τὸ τίμημα, δικαιοῦται δὲ εἰς ἀποζημίωσιν ὁ πωλητής.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 853 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ μεταξὺ τῶν διαδίδων ἀγοραπωλησία, αὕτη διελύθη αὐτοδικαίως τοῦ ἀγοραστοῦ ἐφεισβλήτου μὴ ἐμφανισθέντος ἢ μὴ πληρώσαντος τὸ τίμημα ἐντὸς τῆς συμπεφωνημένης προθεσμίας ἐπομένως βάσιμον ἐστὶ νόμῳ τὸ παρὰ τὸν ἀγοραστὸν ἐφεισθέντος καὶ ἡμαρτημένως ἀπεφάνθη ἄλλως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον,

Ἐπειδὴ διαλυομένης ὡς ἀνωτέρω τῆς ἀγοραπωλησίας, ὁ ἐνάγων ὡς πωλητὴς δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἣν ὑπέστη ἐξ ὑπαιότητος τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἀγοραστοῦ, πραγματικὴν ζημίαν, ἥτις τὴν ἀνόρθωσιν τῆς εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ προσγενεμένης βλάβης, ἐπομένως ἐξισωτέος ἐστὶν ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγοντος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἐπικρατεῖ συνήθεια ἐνταῦθα, ἵνα ὁ παραλήπτης ἐλαίου πρὸς ἐξαγωγήν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν παραλαβὴν μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου ἢ τῶν βαρελίων, δι' ὧν σκοπεῖται ἡ φόρτωσις, εἶνε ἂν

ποροίτεος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, καθόσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀφορᾷ τὴν ὑπαρξίν ἐθίμου, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἐθιμον ἰσχύον πρὸ αὐτοῦ, οὔτε δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἰσχύς ἐθίμου μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα ἀφοῦ τριετία δὲν ἔχει παρέλθει ἀπὸ τῆς ἰσχύος του.

Ἀριθμὸς 150 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Ἰσχυρισμὸς τὸ πρῶτον κατ' ἔφεσιν. προτεινόμενος καὶ μὴ ἀποδεικνυόμενος ἐν αὐτῇ τῇ συνεδριάσει ἀπαράδεκτος. Ἀπέναντι συμφωνίας ἐγγράφως ἀποδεικνυομένης ὁ περὶ ἐναντίου ἐθίμου ἰσχυρισμὸς δὲν ἀκούεται.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἰτίασις τῆς ἐκκαλούσης ἐταιρείας, ἡ ἐρειδομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι, ἐν ᾧ ἰσχυρίσθη αὕτη πρωτοδικώς, ὅτι κατ' ἐθιμον, ἰσχύον ἐν Κρήτῃ ἐν γένει καὶ ἰδίως ἐν Χανίοις, ἡ κατὰ τοὺς ἐλαίου ἀκόπου φέρεται τὰ στοιχεῖα τῆς παρακαταθήκης μὲν ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ὀφειλή, τοῦ ἐνεχύρου δὲ ὅταν ὑφίσταται ὀφειλή, καὶ ὅτι ἡ παρακαταθήκη αὕτη ἢ τὸ ἐνέχυρον ἀπωλέσθη κατὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ 1897, ἔσφαλε τὸ Πρωτοδικεῖον, μὴ ἐπιβαλὼν ἀποδείξει περὶ τοῦ ἐθίμου, δὲν εἶναι βάσιμος. διότι ὁ περὶ ἐθίμου ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης

εταιρείας, καὶ μὴ ἀποδεικνυόμενος ἐν οὗτῃ τῇ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὁ διὰ τῆς ἐφέσεως τὸ πρῶτον προτεινόμενος, ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὴν περὶ τούτου βάσιμον ἐνστασιν τῆς ἐφesiβλήτου (ἄρθρ. 157 καὶ 587, § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας) καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ παραγομένων ἐγγράφων προτάσεων τῆς νῦν ἐκκαλούσης, ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1903, τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ὑποβληθεισῶν, δὲν ἐξάγεται, ὅτι προετάρθη τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς περὶ ἐθίμου, ἐκ δὲ τῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1900 ἀπολογίας τῆς ἐκκαλούσης εταιρείας, ἐξάγεται μόνον, ὅτι ἰσχυρίσατο αὕτη ἐπὶ λέξει ὅτι «κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐλαίου σιωπηρῶς συμφωνεῖται κατ' ἐθίμον πολυχρόνιον καὶ ὁμοιόμορφον ἰσχύον ἀπὸ ἀμνημονεύτου ἐν Χανίοις ἡ πληρωμὴ τοῦ καλουμένου δικαιώματος ἀποθήκης (ντινιγνίτικο) κλπ.» ἀλλ' ἡ πρότασις αὕτη προφανῶς δὲν περιέχει ἰσχυρισμὸν περὶ τοῦ ἄνω ἐκτεθέντος ἐθίμου παρακαταθήκης ἢ ἐνεχύρου, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ ἤδη ἡ ἐκκαλούσα εταιρεία ὅτι προετάρθη τοιοῦτον περὶ ἐθίμου ἰσχυρισμὸν κατ' ἄλλην τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν, καὶ ὅτι δὲν ἀπέκρουσε τοιοῦτον ὡς ἀπαράδεκτον ἢ ἤδη ἐφesiβλήτος ἄλλῳ· τε καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ διὰ τῆς προμνησθείσης ἀπολογίας τῆς νῦν ἐκκαλούσης, προταθεὶς ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ ἐλαίου συμφωνεῖται σιωπηρῶς κατ' ἐθίμον κλπ, περιέχει τὸν ἄνω ἐκτεθέντα ἰσχυρισμὸν αὐτῇ· περὶ ὑπέρξεως τοιοῦτου ἐθίμου παρακαταθήκης ἢ ἐνεχύρου, οὐδεμίαν ἔχει τοῦτο νομικὴν σημασίαν ἐν προκειμένῳ, διότι δὲν πρόκειται περὶ σιωπηρᾶς συμφωνίας, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐφesiβλήτου προσαχθέντων ἐγγράφων ἀποδείξεων τῶν διαφόρων καταβολῶν τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ παρ' αὐτῇ δοθέντος ἐπακτοῦ ὅρκου, ὡς κατωτέρω ρηθῇσεται, ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ ἐλαίου δὲν ἐγένετο ὡς παρακαταθήκη ἢ ἐνεχύρον ἀλλ' ἀντὶ καταβολῆς (datio in solutum), πρὸς συμφηρισμὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν περὶ τῆς πρό-

κειται ἀπαίτησιν τῆς νῦν ἐκκαλούσης εταιρείας.

Ἀριθ. 151 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

Ἡ ὑπὸ συγκυρίου κάρπως ἐπικαίνου κτήματος ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐτέρου τῶν συγκυρίων δὲν εἶναι σφετερισμός, οὐδ' ὀφείλεται ἀποζημίωσις ἐκ τούτου καὶ ἂν ᾖναι ὀφρανικόν.

Ἐπειδὴ αὐδόλως ἤμυρτε τὸ πρῶτον βαθμὸν Δικαστήριον ἐφαρμόσαν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην καὶ κυρίαν βάσιν, τῆς ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1904, ἀγωγῆς τῆς νῦν ἐκκαλούσης, τὰ ἄρθρα 1075 καὶ 1076 τοῦ ἰσχύοντος ὅθωμ. Ἀστ. Κώδικος, διὰ τοῦς ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ σκέψει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐκτιθεμένους ὀρθοῦς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, οὐδεμίαν δ' ἔχουσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἐπιτροπείας διοικήσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς, καὶ περὶ λογοδοσίας διατάξεις τοῦ νόμου, διὰ ἡ ἐκκαλούσα ἐπικαλεῖται, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἦτο παραδεκτὴ ἡ τοιαύτη μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἤδη ἐφesiβλήτος πῆππος τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτῆς, διατελουῦντος ἀνγλίκου ἦτο ἐπιτροπος αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωγῇ ὁμολογίαν τοῦ τότε ἐπιτρόπου του Χασάν Ἰορζάκη, ἐπιτροπος κατὰ τὸ ἔτος 1897 ἦτο ὁ Ἀλῆς Μπεκντσάκης ὅστις καὶ παρέλαθεν εἰς τὴν κατοχὴν του, τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9036, ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1897 συμβολαίου τοῦ τότε συμβολαιογράφου Χανίων Ἀρίφ Μπισταζακή ἀποκτηθὲν 1)3 ἐξ ἀδιανμήτου τῶν ἐν αὐτῷ περιγραφομένων ἀκινήτων, οὔτε ὀφείλει λογοδοσίαν ὁ ἤδη ἐφesiβλήτος ὡς διατείνεται μὴ βρασίμως ἡ ἐκκαλούσα λόγω τοῦ ὅτι ὡς δῆθεν ἐπιτροπος τοῦ ἀνγλίκου τὸ ὅποιον διετέλει

ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐκαρπούτο καὶ ἐνέμετο τὰ κτήματα τοῦ ἀνηλίκου ὀρφανοῦ, ἀφοῦ δὲν ἦτο ἐπίτροπος αὐτοῦ, οὔτε εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἀνηλικὸν ὀρφανόν, ἐστερεῖτο τῆς ἱκανότητος ὅπως λάβῃ μέτρα διὰ τὴν νόμιμον αὐτοῦ ἐκπροσώπησιν καὶ τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων του, ἐξ οὗ παρέπεται ὅτι δὲν τεκμαίρεται ἡ ἐκ τῆς σιωπῆς αὐτοῦ συναίνεσις του εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐφεισβλήτου συνιδιοκτήτου κάρπωσιν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, ἀφοῦ, καθ' ἃ ἄνω ἐρρήθη, τὸ ἀνηλικὸν ὀρφανὸν εἶχεν ἐπίτροπον καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεισβλήτου κάρπωσης τῶν κτημάτων, ἐπομένως οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οὔτε τὰ ἄρθρα 903, 904, 907, καὶ 908 τοῦ ὅθωμ. Ἀστ. Κώδικος, τὰ ὁποῖα ὡσαύτως ἐπικαλεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα, καὶ τὰ ὁποῖα, περιεχόμενα ἐν τῷ «περὶ τῶν ἀποτελεσματικῶν τοῦ σφετερισμοῦ» κεφαλαίῳ τοῦ ὅθωμ. Ἀτ. Κώδικος, δὲν εἶναι ἐφαρμοστέα ἐπὶ τῶν συγχυρίων κοινῶν κτημάτων, ἀλλὰ μόνον κατὰ τρίτων σφετεριζομένων ἐντελῶς ἀλλότριον πράγμα, τὸ δὲ ἐδάφιον 2 τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 907 ὀρίζοντος «ὅτι ἐάν τις σπεῖρῃ ὁλοκλήρως τὸν ἀγρὸν τοῦ ὁποίου εἶναι κύριος συνεταϊρικῶς μεθ' ἑτέρου ἄνευ ἀδείας, ὁ συνεταῖρος του λαμβάνει τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον τοῦ ἀγροῦ κλπ», προϋποτίθισι σφετερισμὸν διὰ παντελῆ ἔλλειψιν ἀδείας τοῦ συνεταῖρου. ἦτις ὅμως ἐν προκειμένῳ τεκμαίρεται ὑπάρχουσα, ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα, ὅτι εἶχεν ἀπαγορεύσει τῷ ἤδη ἐφεισβλήτῳ, νὰ στείρῃ τὰ ἐπίκοινα κτήματα, καὶ διότι ἄλλως τε τὸ ἄρθρον 1076 Ὁθ. Ἀστ. Κώδικος, καθ' ὃ «καλλιεργούντος ἐνός τῶν συνιδιοκτητῶν ἐπικοινωνοῦς γαίας, ὁ ἕτερος δὲν δικαιοῦται, νὰ λάβῃ μερίδα τινα κλπ» εἶναι εἰδικὸν καὶ ἐπικρατέστερον τοῦ 2ου ἐδαφίου τοῦ 907 τοῦ αὐτοῦ Ὁθωμ. Κώδικος, οὔτε δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς ἀπὸντα συνιδιοκτήτην τὸ ἔχον μάλιστα ἐ-

πίτροπον ἀνηλικὸν ὀρφανόν, ἵνα ἐφαρμοσθῶσιν, αἱ περὶ ἀπόντος συγχυρίου, διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1078, 1079 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος, ἀς ἡ ἐκκαλοῦσα ἐπικαλεῖται, κατ' ἀκολουθίαν πάντα τὰ σχετικὰ παράπονα αὐτῇ στεροῦνται βασιμότητος καὶ νομικῆς ὑποστάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποράσεως, αἰτίας τῆς ἐκκαλούσης, ἡ ἐρειδομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς πρώτης θάσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς τὸ ἄρθρ. 596 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστικοῦ Κώδικος καθ' ὃ ἐν πάσῃ περιπτώσει ὀφείλεται ἀποζημίωσις διὰ τὴν ὠφέλειαν, μίσθωμα δηλονότι κατ' ἐκτίμησιν, ἂν τὸ πράγμα εἶναι βακουφικόν ἢ ὀρφανικόν κλπ» δὲ εἶναι βέβαιος διότι ἐκ τοῦ ἐδαφ. 1 τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 596 ὀρίζοντος «ὅτι ἐάν τις ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ κυρίου μεταχειρισθῇ πράγμα τι, δὲν ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς ὠφελείας θεωρουμένης ὡς σφετεριζομένης» καθίσταται πρόδηλον ὅτι κατὰ ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ 2ου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 596 ἡ ἀποζημίωσις ὀφείλεται μόνον παρὰ τοῦ μὴ κυρίου, τοῦ μεταχειρισθέντος πράγμα ἀλλότριον ἄνευ ἀδείας τοῦ κυρίου οὐχὶ παρὰ τοῦ συνιδιοκτήτου κοινοῦ κτήματος, ἔστω καὶ ὀρφανικοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ὡς εἴρηται ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ εἰδικὸν ἄρθρ. 1076 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος καὶ τὸ ἄρθρον 597 αὐτόθι. τὸ ὀρίζει ὅτι, ἐάν τις τῶν συνιδιοκτητῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ συνεταῖρου αὐτοῦ μεταχειρισθῇ καὶ νερμηθῇ ἐπικοινωνόν πράγμα ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τινα χρόνον ὁ συνεταῖρος του δὲν δύναται νὰ λάβῃ μίσθωμα καὶ ἂν ἀκίμη εἶναι προωρισμένον δι' ἐνοίκιον. διότι μεταχειρισθῇ αὐτὸ λόγῳ ὅτι ἦτο κτῆμα του.

Ἀριθμὸς 155 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ν. Γιαμαλάκης

Ἐπὶ ἀγωγῆς ἐξ ἀδικήματος παραίτησις ἀγωγῆς ὑπὲρ ἐνὸς τῶν συνενόχων δὲν ἀπαλλάσσει τοὺς λοιποὺς ὄντας εἰς ὁλόκληρον ὑποχρέους.

Ἐπειδὴ αἱ ἐξ ἀδικήματος ἐνοχαί εἶναι κατὰ νόμον ἐνοχαί εἰς ὁλόκληρον ἕκαστος δὲ τῶν συνενόχων ὀφείλει τὸ ὅλον, ὅπερ καταβαλὼν ὁ εἰς ἀπαλλάσσει καὶ τοὺς λοιποὺς, ἡ ἔφεσις ὅμως ὡς πρὸς τὸν ἕνα δὲν ἀπαλλάσσει καὶ τοὺς λοιποὺς, ὡς δεικνυται δὲ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2028 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Κ., Ἀνδρουλιδάκη ὁ ἐνάγων συνεβιβάσθη μετὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐναγομένων Ἀντ. Φουντουκάκη ἢ Καλυβιανάκη ἔλαβε 13 ζῶα καὶ παρητήθη τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς ὡς πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ δικαίωματος νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας κατὰ τινων ἄλλων μὴ ἐναγομένων, ἡ παραίτησις δ' αὕτη τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸν ἤδη ἐναγομένον καὶ τοῦ δικαίωματος νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἄλλων οὐδαμῶς ὠφελεῖ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τοὺς λοιποὺς ἐναγομένους ὄντας εἰς ὁλόκληρον ὑποχρέους, ἀπορριπτέος ἐπομένως ἀποβαίνει ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι διὰ τῆς παραίτησεως ταύτης ἀπεσβέσθη τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος ν' ἀπαιτήσῃ τὸ δίκαιον του παρὰ τῶν λοιπῶν εἰς ὁλόκληρον συνυποχρέων ὡς νόμῳ ἀστήρικτος, καθὼς ἐπίσης ἀπορριπτέος εἶναι καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ὅτι μὴ ἐπιφυλαχθεὶς ρητῶς ὁ ἐνάγων παντὸς δικαίωματος του διὰ τοὺς λοιποὺς δι' οὗς δὲν ἐδόλωσε παραίτησιν τῆς ἀγωγῆς ἔπεται ὅτι παρητήθη τῆς ἀγωγῆς του καὶ διὰ τούτους, διότι τοῦναντίον ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ συμβολαίου τούτου, ὅτι δηλαδὴ παρητήθη τῆς ἀγωγῆς δι' ἐκείνους μόνον τοὺς ὁποίους ὀνομάζει ἐν αὐτῷ, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς τηρεῖ τὸ δικαίωμά του ἐφ' ᾧ ρη-

τῶς δηλοῖ ὅτι τὰ 325 γρόσια ἀνθ' ὧν ἐξετιμήθησαν τὰ 13 ζῶα θὰ τὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ τῶν 5,600 γροσίων.

Ἀριθμ. 156 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Κ. Παπαδάκης

Ἐγκυρος ἡ γνωστοποίησις ἀποφάσεως περὶ ὅρκου γενομένη προσωπικῶς τῷ ὁμόσποντι δικάῳ καὶ ὃν περιέχῃ καὶ κλήσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν γενομένη κατὰ τὴν 9 Ιουνίου 1906 ἐπίδοσις τῆς γνωστοποίησεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 547 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου τῆς ἐπιβαλοῦσης αὐτῇ τὸν ἀντεπακτὸν ὅρκον μετὰ κλήσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς εἶνε ἄκυρος διότι τὸ δικόγραφον τοῦτο τὸ περιέχον καὶ κλήσιν πρὸς συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ἐπεδόθη ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτὴν, ἐν ᾧ ἔδει νὰ ἐπιδοθῇ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς δίκης πληρεξουσίου της συμφώνως τῇ ρητῇ διατάξει τοῦ ἀρθ. 144 τῆς Πολ. Δικονομίας εἶνε ἀβάσιμον, διότι προκειμένου περὶ ἐπίδοσεως ἀποφάσεως ἐπιβαλλούσης ὅρκον εἰς διαδίκον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κατοικοῦντα (ὡς ἐν προκειμένῳ) ἡ κοινοποίησις πρέπει νὰ γίνηται αὐτῷ τῷ ὁμόσποντι καὶ οὐχὶ εἰς τὸν πληρεξουσίου του, ἐκ τοῦ ὅτι δὲ τὸ δικόγραφον τῆς γνωστοποίησεως ταύτης περιεῖχε καὶ κλήσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς, (ἥτις κλήσις κατὰ τὸ ἀρθρον 144 πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ κοινοποιῇται τῷ πληρεξουσίῳ τοῦ διαδίκου) ἐκ τούτου δυνατόν νὰ καθίσταται ἄκυρος ἡ κλήσις πρὸς συζήτησιν οὐδαμῶς ὅμως ἀποβαίνει ἄκυρος καὶ ἡ νομίμως γενομένη ἐπίδοσις τῆς γνωστοποίησεως τῆς ἐπιβαλλούσης ὅρκον ἀποφάσεως ἄλλως τε ὡς καὶ ἡ ἰδίᾳ ἡ ἐκκαλοῦσα ὁμολογεῖ καὶ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἡ περαιτέρω

συζήτησις τῆς ἀγωγῆς ἐγένετο οὐχὶ δυνάμει τῆς κλήσεως τῆς περιεχομένης ἐν τῇ γνωστοποιήσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 547 ἀποφάσεως καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ἐκαλεῖτο διὰ ταύτης· ἡ ἐκκαλοῦσα, ἥτοι κατὰ τὴν 27 Δεβρίου 1906 ἀλλὰ δυνάμει ἐτέρας κλήσεως κατὰ τὴν 13 Δεκεμβρίου 1906 καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ὁριστικὴ ἀπόφασις ἡ κηρύξασα ὁρθῶς τὴν ἐκκαλουμένην ἐκπτώτον τῆς δόσεως τοῦ θροῦ τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 547 ἀποφάσεως καὶ δεχθεῖσα τὴν ἀγωγὴν.

Ἄριθμ. 161 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ἀριστ. Αλεξάνδρου.

Ὁ εἰς χεῖρας τρίτου κατασχὼν δικαιοῦται νὰ προσβάλλῃ τὴν δηλώσιν τούτου ὡς μὴ ἀληθῆ. Ἐκχώρησις τελεσιδικίως ἀναγνωρισθεῖσα προσβάλλεται ὑπὸ τρίτου ὡς εἰκονικὴ.

Ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι διὰ τῆς προσεπι- κλήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου Δημητρακῆ καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται τὸ εἰλικρινὲς τῆς δηλώσεως τῶν τρίτων κληρονόμων Α. Φουράκη ἀλλὰ προσβάλλεται τὸ ἀληθὲς τῶν ἐκχωρήσεων τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐναγομένου Δασκαλόκη κατὰ κληρονόμων Α. Φούρου πρὸς τὸν Μαυρομιχελάκη καὶ τῆς τούτου παλιν τοιαύτης πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα Κουρῆν, τοῦθ' ὅπερ δικαιοῦται νὰ πράξῃ ὁ ἐνάγων ὡς δανειστής τοῦ ἀρχικῶς δικαιοῦ- χου Δασκαλόκη, ἀλλὰ ἀφού τὸ δικαστήριον κατὰ τὰ ἄρθρα 353-355 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 δικαιοῦται νὰ κρίνῃ περὶ τῆς υπάρξεως τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως καὶ τοῦ κύρους τῆς ἐπιβληθείσης κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου καὶ ὑποχρεώσῃ τούτον ἢ μὴ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κατασχθέντος ποσοῦ πρὸς τὸν ζητοῦντα τούτο κατασχόντα, ἀναγκαίως ἐπεταὶ ὅτι οὗτος ὁ κατασχὼν δικαιοῦται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ εἰλικρινὲς τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἐνάγων ἀποδείξει περὶ τοῦ μὴ ἀληθοῦς αὐ-

τῆς, ἀδιάφορον ἂν ἡ δικονομία ἢ ἀνωτέρω ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη ἡ κατάσχσις ἢ προκειμένη εἰς χεῖρας τῶν τρίτων δὲν ποιεῖται λόγον περὶ ἀνακοπῆς, κατὰ τῆς δηλώσεως αὐτῶν, ἥτις ἄλλως τε ἀνακοπὴ δὲν ἐμποδίζεται ν' ἀσκηθῇ παρεπιπτόντως κατὰ τὰς γενικὰς δικονομικὰς ἀρχὰς περὶ ἀνακοπῶν κατὰ δικαστικῶν ἢ ἐξωδίκων πράξεων τρίτων, εἰς αἷ δὲν συνήργησεν ὁ ἀνακοπὴν καὶ αἵτινες βλάπτουσιν αὐτὸν ἐν τῷ δικαίῳ του· ὅθεν μὴ βάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Δημητρακῆς ἐστὶν εἰδικὸς διάδοχος τῶν κληρονόμων Α. Φουράκη ἐν τῇ ἀπαιτήσῃ τούτων κατὰ Δασκαλόκη τῇ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκχωρηθείσῃ αὐτῷ ὑπ' αὐτοῦ, ἐκ τούτου δὲν ἐπεταὶ ὅτι ὁ αὐτὸς Δημητρακῆς εἶναι καὶ εἰδικὸς διάδοχος τῶν αὐτῶν κληρονόμων Α. Φούρου ἐν τῇ ἀπαιτήσῃ, ἣν ἐντιθέτως εἶχεν ὁ Δασκαλόκης κατὰ τούτων δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 193 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ἣν ἐξεχώρησε τῷ Μαυρομιχελάκῃ καὶ οὗτος τῷ Κουρῇ, ὅστις ἐνομιμοποιήθη ἐν τῇ ἀπαιτήσῃ ταύτῃ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 97 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικικοῦ Ρεθύμνης, ἐκδοθείσης καὶ ἀντιμωλίαν τῷ Α. Φουράκῃ, διότι ὁ Δημητρακῆς ἐν τῇ σχέσει ταύτῃ καθ' ἣν δανειστὴς τοῦ Α. Φουράκη καὶ τῶν κληρονόμων τούτου, δυνάμει τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως 97 τοῦ 1893 τοῦ Πρωτοδικικοῦ Ρεθύμνης ἐστὶν ὁ ἐκκαλὼν Κουρῆς, εἶνε ὅπως ἀλλότριος, οὔτε δι' οὐδεμιᾶς δικαιοπραξίας ἀναδεξάμενος τὰς ὑποχρεώσεις τῶν κληρονόμων Α. Φούρου. Ἐπομένως ὢν τοιοῦτος, δηλαδὴ τρίτος, οὐδόλως δεσμεύεται ἐκ τοῦ δεδικασμένου τῆς ἀποφάσεως ταύτης μεταξύ ἄλλων ἐκδοθείσης τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὰς μνησθείσας ἐκχωρήσεις πρὸς τὸν Μαυρομιχελάκην καὶ Κουρῆν, ὡς εἰκονικὰς, μὴ βασίμως δὲ διὰ μακρῶν προσβάλλει τὸ ἐναντίον ὁ ἐκκαλὼν διὰ τῶν προτάσεων του ἐ-

πικαλούμενος τὸ δεδίκασμένον τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ προβαλόντος ἔνστασιν εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως τῆς ἐν τῷ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα Δημητράκακην ὑπὸ τῶν ἀρχικῶς δικαιοῦχων κληρονόμων Α. Φουράκη τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου, οὐκ ὀρθῶς τοῦτο διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως του ὑπ' ἀριθ' 246 τοῦ 1906 ἀπερρίψε τὴν ἔνστασιν ταύτην τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου καὶ ἐλλείπει συμφέροντος προτεινομένην ὑπὸ τούτου, διότι τὴν ἔνστασιν ταύτην δὲ ἡ προσβάλλεται τούτου τῆς ἀξιώσεως τοῦ Δημητράκακη, ἐφ' ἧς οὗτος στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του καὶ τὴν προσεπικλήσιν του, κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, δικαιούται οὗτος νὰ προσβάλλῃ ἐξ ἰδίου δικαίου ἀμφισβητῶν τὴν βάσιν τῆς προσεπικλήσεως καὶ ἀγωγῆς, καὶ ἔχει συμφέρον πρὸς τοῦτο, ἵνα ἀπακούσῃ τὴν προσεπικλήσιν τοῦ ἐνάγοντος, δι' ἧς προσβάλλεται ἡ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἀξίωσις ὡς μὴ νόμιμος.

Ἀριθμ. 162 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Ὁ διαχειριστὴς βακουρίου (μουταβελῆς) δύνανται νὰ παραιτηθῇ, περιέρχεται δὲ ἡ διαχείρισις εἰς τὸ Ἐρκάσιον, ἀσκουμένη διὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ὀρησκευτικῶν Ἱδρυμάτων.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων καὶ διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένου ὁρθοῦ καὶ νομίμου λόγου εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἐγένετο δεκτὴ ὡς θέσιμος ἡ ἀπὸ 9 Δ)βρίου 1904 ἀγωγὴ τῆς ἡδὴ ἐφισβλήτου διευθύνσεως τῶν Μουσουλμανικῶν Ὀρησκευτικῶν Ἱδρυμάτων Χανίων, διότι καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὸ ἐν τῇ δικογραφίᾳ

φίλᾳ συνημμένον ὑπ' ἀριθμ. 141 ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1904 συμβόλαιον ἀπεδείχθησαν ἐντελῶς τὰ ἐπιβληθέντα τῇ ἡδὴ ἐφισβλήτῳ Διευθύνσει θέματα, ἥτοι ἡ παρ' αὐτῇ τελευταία καὶ ἀνεπίληπτος διανοία κυρίου κατοχῆ τοῦ ἐπιδίκου ἱεροῦ τεμένους (τεκέ) καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, ἐναγομένου διὰ βίας ἀποβολὴ ἐξ αὐτοῦ τῆς ἐν γούσης Διευθύνσεως, ὥστε ὀρθῶς ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου αἱ τε μαρτυρικαὶ καταθέσεις καὶ τὸ προμνησθὲν ὑπ' ἀριθμ. 141 συμβόλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ὅτι ὁ νῦν ἐκκαλὼν ρητῶς δι' αὐτοῦ παρητήθη πάσης ἀπαιτήσεως, καὶ ἀξιώσεως αὐτοῦ, κατὰ τῶν Μουσουλμανικῶν Ὀρησκευτικῶν Ἱδρυμάτων, τῶν πηγαζουσῶν ἀξιώσεων ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ τῷ συμβολαίῳ περιγραφομένων δύο ἀφιερωτηρίων ἀπὸ 1. Σεβτιούλ Ἐββέλ τοῦ 1903 καὶ τῆς τελευταίας τοῦ μηνὸς Σεφερ τοῦ 1174 καὶ ὠρισμένως ἐπὶ τοῦ Μουσουλμανικοῦ νεκροταφείου, ἐν τοῖς ὁποίοις εὐρίσκεται ὁ ἐπιδίκος τεκές, ἡ παραιτήσις δ' αὕτη ἐγκυρὸς ἐστὶ καὶ ἰσχυρά, καθ' ὅσον δὲ ἀντίκειται εἰς τὸν Νόμον ὡς διατείνεται μὴ βραίμως ὁ ἐκκαλὼν, διότι κατὰ τὰς περὶ βακουρίων καὶ ἀφιερωμάτων νομικὰς διαταγὰς ὁ ἔφορος ἥτοι ὁ διαχειριστὴς (μουταβελῆς) δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀπ' ἐκείνου τῆς ἐφορείας (ἴδε ζητήματα 8,33,179 α. καὶ 324 ἐν τῷ συγγράμματι Ὁμὲρ Χιλμῆ Σελ. 1263, 1328 καὶ 1392), ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει παραιτήσεως τοῦ διαχειριστοῦ, τὸ Ἐρκάσιον, ὡς μόνον κάτοχον δικαιούται νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὅρων τοῦ ἀφιερωματικῆς καὶ τῶν Ὀρησκευτικῶν λειτουργικῶν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται νεκροταφείου, ὡς συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ άρθρου 107 ἐδ. 2 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899, ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι τῶν γενομένων τελείας ἰδιοκτησίας κτημάτων, ὡς ἐν προκειμένῳ, μουταβελῆς δὲν εἶνε ἀτομικῶς ὠρισμένον πρόσωπον, ἀλλ' ὁ ἐκάστοτε ἀντιπρόσωπος τοῦ νομικοῦ προσώπου ἢ Ὀρησκευτικοῦ Ἱδρυματος, ἥτοι ὁ Διευθυντὴς αὐτοῦ, ἡ ἐκ-

δοχή δ' αὕτη, ἥτοι ὅτι ἡ παρὰ τῆς τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἐφόρου διαχειριστοῦ (μουτεβελη) δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς διατάξεων, ἥτοι 1ον τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ εἰδικοῦ νόμου 434 καὶ ὁ οἱ Διευθυνταὶ τῶν Μουσουλμανικῶν Ὁρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων ἔχουσι καθήκον νὰ ἐποπτεύωσι, ὥπως διατηρῶνται ἐν καλῇ καταστάσει τὰ ἱερὰ τεμένη καὶ λοιπὰ Ὁρησκευτικὰ Ἰδρύματα (νεκροταφεῖα, τεκίδες ἄρθρ. 16 α' καὶ ε' καὶ 17 Νόμ. 434) 2) τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καὶ ὁ οἱ Διευθυνταὶ μόνος μετὰ τοῦ διαχειριστοῦ, ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτος, ἐκπροσωπεῖ τὰ Ὁρησκευτικὰ Ἰδρύματα κλπ. καὶ 3) τοῦ ἄρθρ. 42 αὐτοῦ: ὁρίζοντος, ὅτι ὅταν κενωθῇ ἡ θέσις διαχειριστοῦ, (ὡς ἐν προκειμένῳ), ἡ διαχείρισις ἀνατίθεται εἰς τὸν οἰκείον Διευθυντὴν τῶν Ὁρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων. Ὅθεν τὰ σχετικὰ πράγματα τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐξελέγχονται ἀνυπόστατα.

Ἄρθρ. 255 τοῦ 1904

Εἰσηγητὴς Σπυρ. Τσαγγῆς Πρόεδρος.

Ἄκυρος ὁ διορισμὸς Δημοτικῶν ἀρχόντων ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς μετὰ τὸ φερμάνιον τοῦ 1889, καὶ ἀβάσιμος ἡ ἀξιολογία μισθοῦ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς του αἰτεῖται τὴν πληρωμὴν μισθῶν, ὀφειλομένων αὐτῷ ὡς Δημαρχικῷ Παρέδρῳ τοῦ Δήμου Ἀρμένιον Ἀποκορώου ὑπηρετήσαντι κατὰ δύο περιόδους, ἥτοι τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1889—1892 συνεπεία ἐκλογῆς καὶ συμφώνως τῷ Δημοτικῷ Νόμῳ, καὶ τὴν δευτέραν ἥτοι ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1892—15 Ὀκτωβρίου 1897 μὴ ἐκλεγέντι μὲν συμφώνως τῷ Δημοτικῷ Νόμῳ, ἀλλὰ διορισθέντι, ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, καὶ ὅσον ὁ λόγος αὐτοὶ ἐπανειλημμένως προσκληθεὶς πρὸς ἐξάσκησιν τῶν δημοσι-

κῶν δικαιωμάτων του ἀπέσχε νὰ ἐνεργήσῃ ἐκλογὰς θέλων ν' ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς τότε Κυβερνήσεως, ἥτις ἠθέλησε κατὰ τὸ 1889 νὰ περιορίσῃ τὰς δυνάμεις τῆς Χαλέπας; παρασχέσει; εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Νήσου Ἐλευθερίας, καὶ ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὡς Δημαρχικοῦ Παρέδρου ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διοικήσεως ὑπὸ τοιαῦτα περιστάσεις γενόμενος νόμιμος ἐστὶ καὶ δικαιοῦται εἰς μισθολογίαν, ἐπ' αὐτὴν δὲ τυγχάνει ἡ ἐκκαλούμενη ἀπόφασις; τὰ ἐναντίον παραδεξιμένη.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 ἔχουσιν ἐν Κρήτῃ Δημοτικὸς νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν Κρητῶν, κυρωθεὶς δι' αὐτοκρατορικῷ Διατάγματος τῆς 26 Ἰουλίου 1888 καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τῷ φύλλῳ 961 τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1888 τῆς Ἐπισημοῦ ἐφημερίδος; κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁποῦ ἰδίως ἄρθρ. 15 καὶ 17 τὰ δημοτικὰ ἀξιώματα εἰσὶν αἰρετά, ἐπομένως πᾶς ὑπὸ τῆς Γεν. Διοικήσεως γενόμενος διορισμὸς εἶναι ἄκυρος.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς κατὰ τὸ 1889 ἔνεκα συγκρούσεως τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν κριζάρχον καὶ τὸν Γενικὸν Διοικητὴν ἐπὶ τῷ τροποποίησι; τοῦ τέως ὑφισταμένου πολιτευματος; καὶ πολλὰ ἐλευθερία καὶ προνομία εἶχεν προηγουμένως; εἶχον χορηγηθῇ, καταργηθῇ αὐτοκράτωρ; ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἀρρεθίσαν; ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ αὗται πᾶσι ἐγένοντο αὐτοκράτωρ; μὲν ἀλλὰ δι' αὐτοκρατορικῷ φερμάνιου τῆς 1 Σεβτιοῦ Ἀγῆρ 1307 δημοσιευθέντος; ἐν φύλλῳ Κρήτης; ὑπ' ἀριθ. 1118 τῆς 26 Νοβρίου 1889 καὶ οὕτω ἐδημιουργηθῇ νέον καθεστῶς; παρὰ τὴν θέλησιν μὲν τοῦ λαοῦ ἀλλ' ὑποκύψαντος; αὐτοῦ; ἀλλὰ μετὰ τῶν μεταβολῶν ταύτων δὲν ἀνέγεται καὶ τροποποίησι; τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου; τὸν κενὸν αἱ διατάξεις τοῦ κεφαλαίου Θ' τοῦ φερμανίου προϋποθέτουσιν ὑφιστάμενον τὸν Δημοτικὸν Νόμον. Καὶ εἰναι μὲν ἀληθές; ὅτι ἡ Γενικὴ Διοίκησις προέδρῃ

αὐτοθούλως εἰς διορισμοὺς τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων ἀλλ' οἱ διορισμοὶ οὗτοι ἐγένοντο παρανόμως καὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ θεωρῶνται παράνομοι ἐν ὅσῳ νέον καθεστῶς δὲν ἐπεκύρωσε τὴν κατάστασιν ἐκείνην· ὁρῶς ἐπομένως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἐπὶ τῆς σκέψεως ταύτης στήριχθὲν ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐκκαλοῦντος διὰ τὴν δευτέραν περιόδον τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἐπειδὴ ἡ ἀντίρρηση τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ὁ διορισμὸς του νομιμοποιεῖται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, ἥτοι ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 58 καὶ τῆς ἀκροτελευταίας διατάξεως τούτου, καλῶς ἀπερίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καθ' ὅσον τι ἄρθρα ταῦτα προνοοῦσι περὶ τῶν πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου δημοτικῶν ἀρχόντων, ἥτοι ὅτι ἐξακολουθοῦσιν οὗτοι παραμένοντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχόντων· ἀλλὰ νέοι δημοτικοὶ ἀρχόντες ἐξελέγησαν καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης ἐπληρώθη.

Ἐπειδὴ ἡ ἑτέρα ἀντίρρηση τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐνάγοντος ὅτι τῷ ὀφείλεται ὁ μισθὸς ὡς ἀποζημίωσις ἀπλῶς καὶ μόνον διότι προσήνεγκεν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Δήμῳ δὲν εἶναι βάσιμος, διότι οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμειγνύεται παρανόμως εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου καὶ διὰ τὴν ἀξιωματικὰ δημόσια παρὰ τὴν θέλησιν, τῆς πολιτείας ἢ Δήμου, ἥτις θέλησις δὲν ὀρίστικαι ὅταν αὕτη δὲν ἐκφράζεται κατὰ τὸν προσήκουσα τύπον· προσήκων δὲ τύπος τῆς λαϊκῆς ἐκφράσεως ἢ μόνον ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Δημοτικοῦ νόμου καὶ ὁ συμφώνως πρὸς τοῦτον προσδιορισμὸς τοῦ μισθοῦ (ἄρθ. 104).

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐναγόμενος Δήμος κατὰ τὸ Πρωτόδικον Δικαστήριον παρεδέξατο ὅτι κατὰ τὴν πρώτην περίοδον ὁ ἐνάγων νομίμως ὑπηρετήσεν ἐκλεγείς συμφώνως πρὸς τὸν Δημοτικὸν Νόμον, ἀλλ' ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τοῦς καθυστερουμένους μισθοὺς τῆς πρώτης περιόδου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνά-

γων ὡμολόγησε ὅτι ἔλαβε μισθοῦ· ἀπέναντι τῆς δευτέρας περιόδου τὸ δὲ Δικαστήριον θεωρήσας ὡς παρανόμως ληφθέντας τοὺς τοὺς συνεψήφισε πρὸς τοὺς νομίμως ὀφειλομένους τῆς πρώτης περιόδου.

Ἐπειδὴ ταῦτα παραδεξάμενον τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἤμαρτε καθ' ὅσον καταβολὰς ἀχρεωστήτως γενομένης ἀπέναντι τῆς δευτέρας περιόδου δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ συμψηφίσῃ ἀπέναντι τοῦ πραγματικοῦ χρέους, ἐν ὅσῳ ὁ ἐναγόμενος Δήμος δὲν ἰσχυρίσθη πρωτοδικῶς, ὅτι αἱ καταβολαὶ αὗται ἐγένοντο ἐν πλάνῃ· δεδικαιολογημένης, ἡ δὲ ἡδὴ πρότασις τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ ἀπαράδεκτος ἐστὶ ὡς ἐντελῶς ἄριστος ὅτε μὴ ἀναφερομένων τῶν στοιχείων τῆς πλάνης.

Πρὸς τοὺς συνδρομητάς

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐβρεύνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσχῃ εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξεδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτέρων κρητικῶν Δικαστηρίων.